

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 8. Per quam sui partem inhærens justitia excludat peccatum mortale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

ARTICULUS VIII.

Per quam sui partem inherens iustitia excludat peccatum mortale.

RESPONSIO.

Inherens iustitia expellit peccatum mortale per supernaturalem habitum charitatis.

Prob. Nam 1. Scriptura charitatem habitualement praeter ceteris virtutibus theologicis commendat, ut patet ex 1. Cor. c. 13. ubi dicitur: *Nunc autem manent fides, spes, charitas: maior autem horum est charitas.* 2. Tridentinum sess. 6. c. 7. primas in justificatione partes charitatis habituali attribuit, ubi ait: *Quamquam nemo possit esse iustus, nisi cui merita Passionis Domini nostri Jesu Christi communicantur, id tamen in hac impii justificatione sit, dum ejus sanctissima Passionis merito per Spiritum sanctum charitas Dei diffunditur in cordibus eorum, atque ipsis inheret.* Et eadem sess. can. 11. ubi sic pronuntiat: *Si quis dixerit homines justificari... exclusa gratia & charitate, quae in cordibus eorum per Spiritum sanctum diffundatur, atque illis inheret... anathema sit.* Ergo si cui virtutum theologicarum vis expellendi peccatum convenit, convenit maxime charitati habituali.

Confirm. Nam charitas habitualis expellitur per quodlibet peccatum mortale; cum fides habitualis per solum peccatum infidelitatis, & spes habitualis per solum peccatum desperationis in homine fideli expellantur. Ergo charitas habitualis specialem aliquam habet cum peccato mortali repugnantiam, quam non habent fides & spes habitualis. Ergo si iustitia inherens, quae est aggregatum ex fidei, spei & charitatis habitibus, habituale peccatum expellit ab eo subiecto, cui infunditur, hoc maxime per charitatis habitum praestare dicenda est.

Ratio a priori est, quia 1. charitas habitualis est excellentissima naturae divinae participatio, quae haberi potest in hac mortali vita. Ergo habere potest & habet praeter ceteris donis supernaturalibus vim alliciendi Deum ad specialem amorem subiecti, cui inest, & cui tantam confert pulchritudinem, adeoque vim alliciendi Deum ad condonanda peccata.

2. Charitas habitualis est virtutum omnium praestantissima. Ergo est omnium praestantissima cum Deo similitudo. Ergo specialissimam quandam subiecto suo confert amabilitatem, quem nec dant, nec dare possunt virtutes aliae, & qua moveri potest Deus ad credendum jure, quod habet ad indignantur propter peccata praeterita.

3. Denique, charitas habitualis est omnis similitudo cum Deo talis ac tanta, ut apta sit ad reddendum hominem proportionatum amicitiae divinae, eaque dignum. Ergo per se exigit destructionem eorum omnium, quae hanc proportionem & dignitatem impedire possunt. Ergo per se exigit destructionem peccati habitualis, quod hanc proportionem & dignitatem impedit.

Confirm. Charitas habitualis, sublati impedimentis, est sufficientissimum fundamentum verae Deum inter & hominem amicitiae. Ergo specialem habet repugnantiam cum eo omni, quocum stare non potest vera Deum inter & hominem amicitia. Atqui cum peccato habituali vera amicitia inter Deum & hominem stare non potest. Ergo charitas habitualis specialem habet repugnantiam cum peccato habituali.

His omnibus addimus auctoritatem S. Augustini sic loquentis lib. 15. de Trin. c. 18. *Nullum est isto Dei donum (charitate) excellentius. Salum est, quod dividit inter filios regni aeterni & filios perditionis aeternae. Dantur & alia per Spiritum sanctum munera, sed sine charitate nihil prosunt.* At si sola charitas dividit inter filios regni & filios perditionis; sola nata est animae puritatem conferre. Et si cetera dona sine charitate prodesse non possunt, quomodo peccatum habituale expellere possunt sine charitate? Nec dic S. Doctorem loqui de charitate actuali, non de habituali: nam hoc dato, adhuc pro nobis militat auctoritas

S. Doctores, Quod enim dicere supponetur S. Doctor de charitate actuali relatè ad alias virtutes actuales, à fortiori valebit pro charitate habituali relatè ad alias virtutes habituales. Cum charitas habitualis aliis virtutibus habitualibus tantum praestet ad minimum, quantum praestat charitas actualis aliis virtutibus actualibus.

Obj. Ut aperte colligitur ex Trid. sess. 6. c. 7. fides & spes cum charitate praestant vitam aeternam, perfecte uniunt hominem cum Christo, eumque vivum illius membrum efficiunt; Ergo iustitia inherens secundum omnes suas partes, & non secundum solam charitatem habitualement, peccatum expellit. R. fidem & spem non praestare vitam aeternam, & nisi prout informantur à charitate, & ita non expellere peccatum habituale, nisi prout informantur à charitate, quod est peccatum habituale expelli per charitatem. Porro inherentem iustitiam per se totam, seu per omnes suas partes una & eadem indivisibiliter causalitate expellere peccatum, dici nihil vetat; sic tamen ut ad hunc effectum sufficeret charitas sine fide & spe, non vicissim sufficerent fides & spes sine charitate. Nec plus hic intendimus.

ARTICULUS IX.

Utrum inherens iustitia per modum causae formalis constituat hominem amicum Dei, filium ejus adoptivum, & heredem vitae aeternae.

RESPONSIO I.

Habitus fidei, spei & charitatis, ex quibus inherens iustitia constituitur, per se & ex intrinseca perfectione, supposita remissione peccatorum, reddunt hominem proportionatum amicitiae divinae, & adoptione divina dignum.

Prob. Nam habitus fidei, spei & charitatis animam ad esse quoddam divinum evchunt, ei formam quandam ac pulchritudinem divini ordinis tribuunt, eam ad operandum immediatè circa Deum modo divino, intrinsecè ac permanentè disponunt, eam denique simillimam Deo reddunt ea similitudine, quae morum & virtutum est, quaeque proinde verae amicitiae fundamentum esse potest. Adde quod charitas habitualis sit facultas amandi Deum super omnia propter se modo proportionato visioni intuitiva, qua Deus clarè videtur ut in se est: unde operationem perfectissimam, ad quamabilem reddit potentiam cui inest, exercere non potest sine intuitiva Dei visione, quae proinde ei connaturalis est, & quam nata exigere, adeoque actu exigit, nisi per habituale peccatum impediatur, ne exigit. Ergo supposita remissione peccatorum, habitus fidei, spei & charitatis, &c.

RESPONSIO II.

Ad statum integrum & perfectum amici Dei, filii ejus adoptivi, & heredis vitae aeternae, praeter habitus fidei, spei & charitatis, atque peccatorum remissionem, requiritur novus Dei favor, novumque beneficium.

Prob. Nam ad statum integrum & perfectum amici Dei, filii ejus adoptivi, & heredis vitae aeternae, non sufficit ut homo sit proportionatus amicitiae divinae, dignusque qui adoptetur à Deo in filium, & instituitur vitae aeternae haeres; sed praeterea requiritur, ut re ipsa ametur à Deo amore illo, qui amor amicitiae dicitur, ab eo in filium adoptetur, & vitae aeternae haeres instituatur. Atqui quod homo etiam proportionatus amicitiae divinae, à Deo diligatur amore amicitiae, & dignus adoptione divina & hereditate aeternae, à Deo adoptetur, atque ad beatitudinem secundum praesentem iustitiam destinetur, novus favor est, novumque beneficium, propter merita Christi collatum: Deus enim hominem, quamvis amicitiae suae proportionatum, adhuc liberè amat amore amicitiae; item quamvis adoptione sua & aeterna hereditate dignum, adhuc liberè adoptat in filium, & ad coelestem beatitudinem destinat. Ergo, &c.

RES-